

# Diari de Girona

Directori: Jordi Xargayó i Teixidor.

Caps de redacció: Josep Callol (Girona i Comarques), David Céspedes (Economia, Catalunya i Suplements), Alfons Petit (Opinió i Dominical), Oriol Puig (Edició digital).

Seccions: Laura Fanals (Girona), Jesús Badenes (Economia), Jordi Roura (Esports), Daniel Bonaventura (Cultura i Espectacles). Gerent: Fèlix Noguera i Carrillo.

Imprimeix: Impressions Intercomarcals SA. Distribució: Grup Logístic Vilarroya, S.L. Telèfon: 972 40 06 30. Dipòsit legal GE-2-1958. Any XLIV.

FUNDAT EL 1889

© Diari de Girona, SA. Girona. 2016. Tots els drets reservats.

DdG

## Opinió



PUNTES  
DE COIXÍ

Emili Piera

«Els independentistes no arribaven, llavors, al 20% de l'electorat, però assetjar Zapatero semblava més urgent i vital que sargir l'estrip»

**A** Espanya li fa mal el desamor de Catalunya, però, lluny d'intentar seduir-la com faria qualsevol galant en el seu sa judici, la fustiga i adverteix. Confia en el poder dissuasiu de l'amenaça i, en definitiva, redueix les possibilitats infinites de relació a una forma de maltractament. El fatxa surrealista de **Giménez Caballero** va haver de recórrer al tango per expressar-ho adequadament: «Catalunya? La vaig matar perquè era meva!». Ho va dir al final de la nostra carnisseria incivil quan alguns falangistes intel·ligents van intentar, sense èxit, de convèncer **Franco** que l'ocupació de Barcelona havia de fer-se, també, en català. No hi va haver subtítols.

La presentació al Parlament espanyol d'un projecte de reforma de l'Estatut aprovat pel tripartit va servir d'excusa per a una explosió d'anticatalanisme que a València coneixem tan bé. El PP, a l'oposició, lluny de prestar al president socialista el suport que requeria un assumpte d'Estat, va aprofitar per carregar contra **Zapatero** sense cap pudor ni mesura: els independentistes no arribaven, llavors, al 20% de l'electorat, però assetjar Zapatero semblava més urgent i vital que sargir l'estrip que creïa. I per conquerir el pressupost valien el mateix el transvasament de l'Ebre que ETA, les dessaladores que l'educació per a la ciutadania, els casaments homòfils que les demostracions patriòtiques de la premsa addicta, tan semblants als efluis forals del nacionalisme català. Espanya era el primer Estat nacional d'Europa, deien, com si els nostres drets vinguessin de diplomes altmedievals i no d'una jove i jove Constitució.

Espanya és un gran país i ho és malgrat un Estat força taradet. Aquest Estat té molts recursos per bloquejar qualsevol brot insurreccional, per educat que sigui, però de l'altre costat poden desplegar un escamot de banderoles i asseglades, de cops d'efecte i cançons de **Lluís Llach** (jo soc més de **Sisa**) molt capaços d'esgotar la paciència de tots els déus. Com diu **Enric Juliana**, Madrid viu instal·lada en el negacionisme, però el problema polític existeix i no més es pot resoldre políticament.

### EDITORIAL

## L'ÚLTIM GRAN ESPECTACLE DALINIÀ

**S**egur que a ell li hauria encantat». Era un comentari que es podia escoltar dijous a Figueres, procedent de persones relacionades amb l'entorn de Salvador Dalí, davant de l'enorme expectació que havia generat l'exhumació del cadàver de l'artista, 28 anys després de la seva mort, per extreure'n ADN per a una prova de paternitat. Dalí ha tornat a centrar per uns dies l'actualitat informativa, aquí i molt lluny d'aquí, com ho demostrava el recull d'informacions de tot el món que publicava ahir Diari de Girona, en què s'evidenciava l'interès que el geni de Figueres continua generant arreu. Dalí, no hi ha dubte, hauria estat immensament feliç si ho hagués pogut comprovar en persona.

Però més enllà de constatar la bona salut que manté aquest interès pel món dalinià quan fa gai-

rebé tres dècades de la desaparició de l'artista (una bona notícia, per descomptat, encara que ja intuïda per dades com les xifres de visitants al Teatre-Museu de Figueres o l'expectació que es genera cada cop que es fa una exposició de l'artista al país que sigui), tot l'enrenou que s'ha produït aquests dies a la capital de l'Alt Empordà planteja una sèrie de dubtes que se suposa (seria de justícia) que s'aniran aclarint en els propers dies.

El cos de Dalí ha estat exhumat perquè hi ha una dona, Pilar Abel, que assegura que n'és la filla, i una jutgessa de Madrid ha determinat que l'única manera de confirmar-ho és extreure una mostra d'ADN del cadàver del pintor i contrastar-lo amb el de la demandant. Sobta la celeritat amb què s'ha fet tota la tramitació d'una prova tan radical com aquesta, i també que se n'hagi ordenat la pràctica sense que hi hagi constància que s'hagin promogut altres diligències tendents a confirmar la versemblança de la reclamació.

Però bé, ara el cadàver ja ha estat exhumat i se n'ha extret l'ADN i només falta esperar el resultat de les proves. Si fos negatiu, la Fundació Gala-Salvador Dalí ja ha anunciat que emprendre accions legals, segur contra la demandant i probablement contra l'administració de Justícia. «La llei diu que per fer un acte tan agressiu hi ha d'haver indicis suficients que la pretensió de la demandant pot ser realitat», deien divendres els responsables de la Fundació, que afegien que en canvi la base que sustenta la demanda d'Abel és molt feble. Molt més complicada serà la situació si finalment resulta que Pilar Abel sí que és filla de Dalí i té dret a reclamar el 25% de l'herència daliniana, que va anar a l'Estat espanyol, i que li correspondria a ella. Això sí que generaria autèntics maldecaps.

## LA LITERATURA NUA



Miquel Martín i Serra

www.miquelmartin.cat

**E**l bisbalenc **Xavier Lloveras** ha publicat, dins la col·lecció Josep Pla de la Diputació de Girona, una petita meravella: *El mirall dels llibres*. Lloveras ha estat vinculat al món de la literatura des de múltiples vessants: com a llibreter, com a corrector, com a crític, com a traductor, i també com a poeta. Segurament aquesta diversitat -diguem-ne laboral- li ha donat una visió molt àmplia i matisada de la literatura. El mirall dels llibres és una obra penetrant, lúcida, allunyada dels prejudicis i els tò-

pics, plena de subtileses i descobriments; és, en definitiva, l'obra d'un lector perspicaç i lliure. Per les seves pàgines desfilen, entre molts d'altres, **Baudelaire, T.S. Eliot, Proust, Cohen, Eco, Gide, Duras, Kundera o Modiano**, i no tots en surten ben parats, perquè Lloveras també sap destapar les trampes i els paranys de la literatura. La nostra, de literatura, hi està representada amb autors com **Blai Bonet, Gabriel Ferrater, Albert Roig, Josep Pla, Quim Monzó o Llorenç de Villalonga**.

No sempre comparteixo els comentaris i judicis de Xavier Lloveras, però sí que hi coincideixo molt sovint, i fins i tot quan no hi combrego, em fan replantejar alguns estereotips sobre certs autors i també m'ajuden a apropar-me a la literatura des d'una posició menys encarcerada i «oficial». M'interessa especialment la part dedicada a **Mercè Rodoreda** («el millor prosista de la literatura catalana») i com ens mostra alguns dels canvis que l'autora va fer a l'única novel·la de joven-

tut que va voler salvar: *Aloma*. Entre la primera i la segona versió de la novel·la han passat trenta anys i les modificacions són, tal com afirma Lloveras, tota una lliçó d'estil perquè Rodoreda «va fer de la senzillesa treballadíssima la base de la seva obra».

I deixo per al final tres dels poetes que més m'apassionen, en aquest ordre: **Vinyoli, Foix i Riba**. Tres poetes que, a més, van tenir una relació estreta. En el cas de Riba i Vinyoli m'atreveiria a dir que gairebé va ser una relació paterno-filial, de mestre a deixeble. Pel que fa a Foix i Vinyoli, es van cartejar i es van dedicar poemes l'un a l'altre. Per bé que Vinyoli només apareix a *El mirall dels llibres* de manera tangencial, puc intuir que Lloveras el considera un poeta d'alta volada. Riba i Foix, hi són tractats de forma més profunda i reveladora, amb especial atenció a l'evolució de la seva obra. De J.V. Foix en diu, ras i curt, que és «un dels quatre o cinc poetes més importants d'Europa del segle XX». No hi puc estar més d'acord.